

Cenzura nacistické kolaborace v Česku Referát pro KULATÝ STŮL TURNOV 2010

V Česku let 1989 - 2010 probíhá soustavná cenzura nacistické kolaborace protektorátních vlastníků obrovských majetků zabavených republikou po osvobození podle prezidentských dekretů. Tento historický fakt má dnes platnost takřka matematického axiomu.

Tato cenzura probíhá jak v orgánech republiky – žel, včetně soudů –, tak zejména v médiích. Zde jsou úkoly médií dány nikoli zájmem republiky a občanů, ale zájmy cizích mocností, které zasahují do osudu republiky všemi prostředky zvenčí, aby nastolily staré pořádky obdobné protektorátu. V rámci této cenzury probíhá též propagandistická kampaň masírující českou veřejnost, aby uvěřila, že konfiskace protektorátních vlastníků kolaborantů III. reichu „byla vlastně jakýmsi bezprávím“, že její aktéři byli jakési „stalinské stvůry, pasoucí se na nebohých obětech protektorátu“. Za tyto vymyšlené oběti pak jsou vydáváni všichni protektorátní kolaboranti, počínaje J.Ant.Bařou a konče německou protektorátní šlechtou. V poslední době je markantním případem takové protektorátní propagandy konference o šlechtě v Praze pořádaná pod záštitou ministra pana Schwarzenberga. Tam došlo dokonce údajně k incidentu, který modelově dokumentuje tuto cenzuru. Jeden z členů občanského sdružení Linie práva, sledujícího nacistické restituce, pan J. H., si na konferenci přinesl přihlášky rodiny Colloredů k III. reichu – tzv. Fragebogeny. Jeden z účastníků konference snad v lichém domnění, že pan H. má v ruce originály, se mu je snažil vytrhnout. Celý případ má tragikomické pozadí v tom, že tyto Fragebogeny byly již předtím publikovány v knize CUI BONO RESTITUCE II. O tom však zjevně účastník konference – vědecký badatel – nic nevěděl. Jinak by se nechoval jako příkladný idiot. Cenzura nacistické kolaborace v Česku kulminuje kolem fenomenu tzv. české šlechty. Kdyby tuto situaci mohl komentovat osvícenec Voltaire, posměšně by pravil, že zhusta to nebyla šlechta nejen vlastenecká, nejen státotvorná, ale ani dokonce šlechta česká. Tragedií vývoje po převratu 1989 je to, že sama republika se nehájila proti atakům protektorátních kolaborantů, a svými orgány zhusta přispěla k nepravým vítězstvím protektorátních vlastníků a jejich pohrobků v jistých soudních kauzách se státem. Fatální je kauza Ing. Moláčka proti Colloredům, kde státní instituce vyvíjela právní útok na jeho občanské právo. (Projekt tzv. „ukončení korespondence“ s poškozeným !) Příčiny tohoto stavu jsou následující:

I. Chybné zákonodárné rozhodnutí o novele tzv. restitučního zákona. Novela restitučního zákona připustila přezkum rozhodnutí státu o konfiskátech v letech 1945-1948 bez zajištění veškeré právoplatné dokumentace.

II. Stát nikdy nezabezpečil ochranu protektorátní, nacistické, a poválečné konfiskační dokumentace ve všech případech tak, aby přezkum mohl být jednoznačný ve prospěch státu a občanstva. Soudy pak zhusta realizovaly „tzv. přezkum nepřezkoumatelného.“ Veřejný zájem republiky byl politicky hozen přes palubu.

III. Stát umožnil přístup k restitucím prokázaným pohrobkům nacistů a kolaborantů – někdy dokonce na základě zvláštního zákona na přímluvu státních činitelů Rumla, Bratinky, jako v případě restituentů Schoellerové, Geymüllera a dalších. Bylo tolerováno až několikanásobné občanství restituentů, znemožněné jiným občanům.

IV. Stát se chová liknavě k vyšetřování krádeží a ztrát nacistické dokumentace. Typický případ je krádež nacistické dokumentace a reálií v městě Rájci, kde byly rozkradeny nejen dokumenty, ale dokonce reálie jako album nacistů a prapor nacistického spolku Kriegerkameradschaft, celkem za třičtvrté milionu, aby se mohl vyprat z kolaborace protektorátní vlastník kolaborant kníže Salm. Další krádeže nacistické dokumentace jsou známy u kauz Bucquoy, Walderode aj. (krádež alba foto Bucquoye s Henleinem v N.Hradech, krádeže nacistické dokumentace Zbrojovky Brno o zařazení dr. Walderode atd.). Na základě hrubé nedbalosti státu a jeho orgánů a orgánů samosprávy dnes nelze dohledat základní nacistickou a poválečnou retribuční dokumentaci v řadě kauz (Larisch, Colloredo, Salm, Walderode, atd.). Souvisí to s postoji státu k nacismu (Zrušení Komise válečných zločinů Čalfovou vládou bez řádného zdůvodnění.) Platí výrok : “To se to soudí, když se kradou dokumenty !”

V. Média odmítají jakoukoli veřejnou publikaci nacistických kolaborantů a nacistů. Pokud jsou k takové publikaci donucena okolnostmi, důkazy zamlžují zpochybňováním různých obhájců nacistů. Média navíc vytvářejí lžikampaně proti vyšetřovatelům nacistické restituční – viz tiskový skandál Lidových novin kolem vyšetřovací skupiny „Majetek“, kdy se šetření nacistické kolaborace lživě vydávalo za útok proti šlechtě jako sociální skupině.

VI. Stát připustil činnost politických seskupení, které podporují protektorátní kolaboranty a zpochybňují jejich kolaboraci, napadají odpůrce nacistické restituční. Příkladem je monarchistická strana, její tisk a internet.

VII. Soudy dokonce cenzurují pamětní desky, kde jsou uváděni nacističtí kolaboranti, pod různými záminkami včetně záminek gramatických nejasností a tzv. “vyvolávání dojmů“. (Pamětní deska v jihomoravské Doubravici). Pam. péče na Moravě rozpolcena - vymazala z dokumentace nacistickou minulost majitelů zámků. Na jižní Moravě máme tyto neuzavřené velké kauzy : Kauzu Dietrichstein, kdy bylo žalováno 8 institucí státu žadatelkou o restituce. I. instanci žadatelka prohrála s tím, že otec byl přihlášený henleinovec a člen NSDAP. Žadatelka kontrovala, že prý otec údajně odmítl Hitlerovi vstup do zámku (??) Právníci to posměšně komentují, že „takový nacist, který by fűhrerovi odmítl vstup do zámku, by nedožil poledne“. Dále máme kauzu Salm-Reifferscheidt, trvající 19 let, která zapříčinila celkem jedenáct soudních sporů. Žadatelky mají ještě možnost podat obnovu řízení do září 2011, když jim NSS předtím zamítl všechny opravné prostředky. Musí však prokázat nové skutečnosti a veřejný zájem. Možná se dočkáme, že kníže kolaborant bude prohlášen za tajného Benešova agenta nebo za tajného odbojáře, či za nového Schindlera zachraňujícího vězně. My odbojáři z jižní Moravy se ptáme. „Qui usque tandem ?“ Jak dlouho ještě republika bude trpět demontáž sebe sama ? Jak dlouho ještě nás budou oblbovat protektorátní pohrobci ?

Za ČSBS Blansko-Boskovice PhDr. Jiří Jaroš N.